

[Kurt Hansen.]

ser i alle børnehaver. Man har igennem cirkulæret taget fuldgyldigt og loyalt hensyn til de specielle opgaver, som mindretalsbørnehaver har.

Jeg har her nævnt nogle ordninger, og jeg kunne nævne flere som yderligere fornuftige skridt i retning af den normalisering, som nu har været i gang i snart mange år nede i grænselandet. Denne normalisering, det vil jeg gerne sige, forstyrres heller ikke, principielt i hvert fald, ved enkelte rivninger, der ofte har deres rod i fortiden med dens mange tragiske skygger. Jeg tænker her på den såkaldte diskrimineringsdebat, som vi havde i nogle uger i april, men som vel at mærke ikke blev startet fra tysk side. Det drejede sig om jordlovsudvalgets behandling af ansøgninger fra medlemmer af det tyske mindretal. Jeg finder anledning til at takke landbrugsministeren for hans klare udtalelse her om, at der i hvert fald i fremtiden ikke vil finde nogen som helst diskriminering sted inden for jordlovsudvalgets område.

Når der i denne sammenhæng er fremkommet udtalelser, som har deres rod i en næsten overvundet tids rørelser og modsætninger, så må det ikke overvurderes. På den anden side vil jeg gå ud fra, at der også på dansk side vil herske forståelse for det tyske mindretals gode ret til at fremføre sine ønsker og meninger så klart, at det kan forstås: lige for lige, når naboskab skal holde. Et godt naboskab kan jo i virkeligheden kun sikres, når naboerne taler åbent og tilidsfuldt med hinanden.

Af de uløste problemer, som jo findes, vil jeg atter — det har jeg gjort så tit — nævne mindretallets parlamentariske repræsentation. Vi har ved CD's hjælp, som jeg er glad for, fundet en midlertidig løsning, men en endelig ordning må jo komme, selv om jeg ikke kan se, at forudsætningerne for øjeblikket er til stede her i folketinget. Det er en ordning, som formentlig skal komme i stand ved overvejende tysk-danske forhandlinger, på samme måde som i sin tid statsminister H. C. Hansen og Konrad Adenauer tog hånd i hanke med problemerne.

Jeg noterer også med glæde, at vi nu i juni for første gang oplevede, at det tyske mindretals kontaktudvalg under forsæde af

indenrigsminister Egon Jensen og det danske mindretals kontaktudvalg i Bonn under forsæde af Bundesindenrigsminister Maihofer nu kommer til København til et fællesmøde. Jeg synes, det er fornuftigt og godt.

Om biblioteksordningen er der jo kun at sige, hvad jeg så ofte har sagt. Vort ønske må være, at mindretallets biblioteksvæsen bliver indbygget i den almindelige bibliotekslov. Men når dette er sagt, så er der anledning til også at takke kulturministeren for, at han i hvert fald har reguleret tallene i finansloven angående det tyske biblioteksvæsen, og at han over tipsmidlerne har bevilget særbeløb til særlige formål inden for det.

Jeg vil slutte med at udtale håbet om, at den generelle forståelse mellem Danmark og Tyskland må vokse. I dag er det sådan, at den gensidige viden og information i virkeligheden er meget lille i forhold til tidligere århundreder, også i forhold til det millionturisttal, som vi oplever hvert år. I Tyskland ved man virkelig for lidt om Danmark, og det er ikke godt. I Danmark ved man alt for lidt om, hvad der er sket i Tyskland især i de senere år, og det er meget, meget kedeligt og bedrøveligt. Det gælder det litterære område, det gælder det politiske område, og det gælder sandelig også det sociale og det erhvervspolitiske område.

Jeg vil godt nævne, at der findes undtagelser. Vi har jo iblandt os ridderen af den dyriske alvor, hr. Per Hækkerup, som jo stadig er hædersgæst i Tyskland, jeg kan ikke sige mange gange, men særdeles mange gange. Han opfylder en stor opgave på dette område om gensidig information.

Her ligger i hvert fald en opgave, som godvillige mennesker på begge sider må tage sig af, og det er en ære for dem at gøre en indsats. Og mindretallet må betragte sig selv i videste forstand som en slags ærlighedsfilter i denne sag.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg vil da gerne starte med først at kvittere for hr. Jes Schmidts venlige bemærkninger til mig. Jeg deler hans opfattelse af, at det er fornuftigt, at naboer taler med hinanden, og når vi har nået den situation, hvor vi kan tale med hinanden fornuftigt og ligeud, sådan som vi kan, anser jeg det kun